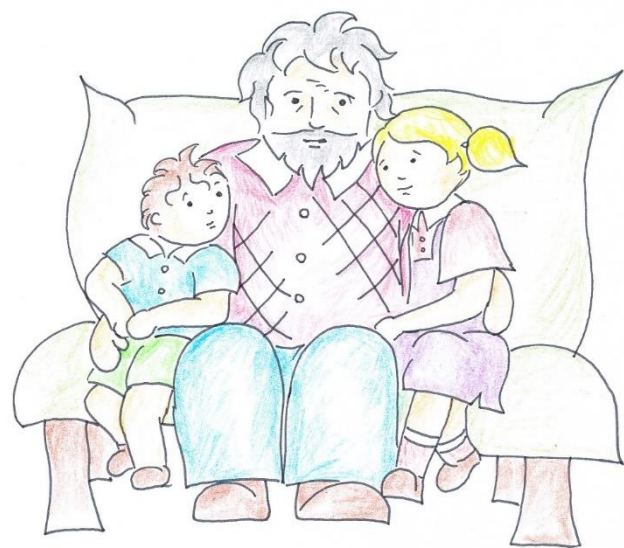

„Maťko, čo ťa trápi?“ opýtal sa dedko hneď ako zbadal smútok na vnúčikovej tvári. Maťko si vysadol na jeho kolená, tuho sa privinul k jeho hrudi a trasúcim sa hláskom vyriekol: „Dedko, ja sa nechcem meniť na prach.“ „A prečo by si sa mal meniť na prach?“ začudoval sa dedko a keďže sa nedočkal odpovede pokračoval: „Asi ste zase pozerali nejakú strašidelnú rozprávku, kde nejaká zlá čarodejnica menila ľudí na prach. Ale nič sa neboj, sú to len výmysly.“ „Nie, dedko“ namietal Maťko „my sme nič také nepozerali a nie sú to výmysly. To mi kňaz povedal, že sa mením na prach a predsa kňaz nikdy neklame, pretože je to Boží sluha...“ Ledva to stihol dopovedať a hneď nato sa srdcervúco rozplakal. Dedko pevnejšie Maťka zovrel v náručí a Anička vysvetľovala: „Včera podvečer sme boli s rodičmi v kostole. Všetci ľudia pristupovali ku kňazovi a on každému na čelo robil popolom znak kríža a popri tom hovoril: „Si prach a na prach sa obrátiš.“ Dedko, to naozaj znelo dosť strašidelne.“ Dedko sa srdečne usmial na svojich vnukov, pretože konečne pochopil, čo ich trápi. Utriel slzy Maťkovi a potom s istotou v hlase povedal: „Len sa upokojte moje detičky, to vôbec nie je také strašné, ako sa to javí.“

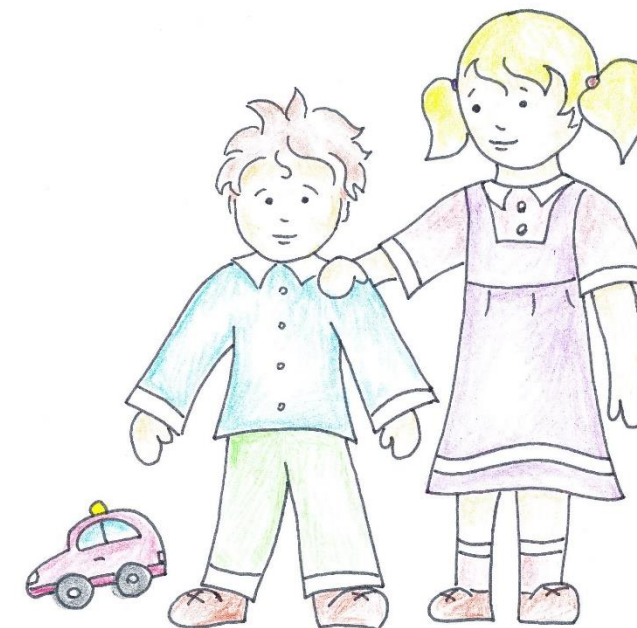
„Keď Boh stvoril človeka,“ vysvetľoval dedko „dal mu fyzické telo ako všetkým iným bytostiam na zemi. Dal mu nohy, ktoré nám umožňujú behať, skákať a tancovať, ruky, ktorými môžete kresliť, hrať na klavíri a objímať svojich milovaných“ Dedko prerušil rozprávanie a privinul k sebe vnúčatá. Tie sa zasmiali a Maťko veselo poznamenal: „A ústa dal nám Boh na to, aby sme sa mohli smiať!“ „A oči na to, aby sme sa mohli pozeráť na ten nádherný svet!“ vykrikla naradostená Anička. No Maťko zrazu zosmutnel: „Dedko, ale ty predsa nevidíš dobre a vôbec nemôžeš skákať. Ty už ledva vládzeš chodiť. Tvoje telo sa stáva slabšie a slabšie...“

Všetko nasvedčovalo tomu, že Maťko sa o chvíľu zase rozplače, no nestihol, pretože sa ozvali Aničkine slová a tie ho veľmi zaujali: „ale ducha máš dedko silného! Všetko?“ Dedko sa usmial: „A ty si ako na to prišla, moja milá? „Počula som, ako mamina hovorila našej pani susede: náš dedko síce slabne, ale ducha má stále silného.“ odvetila Anička. Maťko od prekvapenia vypleštil oči a potom sa stíšeným hlasom opýtal: „Dedko, kde máš toho veľkého ducha? Kam ho schovávaš? Ukážeš mi ho?“ Dedko sa schuti zasmial: „Nie, Maťko, to nemôžem, pretože ja neskrývam žiadneho ducha ani v skrini,

ani pod posteľou“ a keď uvidel sklamanie v Maťkových očiach, už vážne vysvetľoval: „Ako sme už hovorili, Boh dal ľuďom fyzické telo, ktoré keď prejde veľa rokov, pomaly starne, slabne až

jedného dňa zomrie a...“ „a mení sa na prach?“ opýtal sa smutne Maťko. „Áno,“ povedal dedko „ale to ešte nie je koniec môjho príbehu, pretože Boh okrem fyzického tela dal nám všetkým aj neviditeľného ducha a ten nikdy nezomrie. Ten žije večne. Ale keď chceme, aby náš duch bol silný a zdravý, musíme správne žiť, podľa Božích prikázaní. A preto, keď nám kňaz v popolcovú strelu kresli na čelo popolom znak kríža a hovorí: „pamätaj si prach a na prach sa obrátiš“, nechce tým nikoho vystrašiť. On nám len pripomína, že náš život na zemi je pomínutelný a slovami: „Kajajte sa a verte v Evanjelium“ nabáda nás, aby sme v pôstnom období venovali menej pozornosti nášmu telu a viac sa zamýšľali nad tým, čo je prospešné pre nášho ducha.“

Dedkove slová zjavne upokojili Aničku a Maťka. Už sa nebáli, že sa zrazu záhadným a nečakaným spôsobom menia na prach. No zároveň aj rozvírili v ich hlavách tisíce otázok. No dedko povedal, že im ich zodpovie nabudúce.

Skúste sa zamyslieť nad týmito slovami...

Zmiluj sa, Pane, lebo sme zhrešili.

Zmiluj sa, Bože, nado mnou pre svoje milosrdenstvo a pre svoje veľké zľutovanie znič moju nepravosť. Úplne zmy zo mňa moju vinu a očisť ma od hriechu. Vedomý som si svojej nepravosti a svoj hriech mám stále pred sebou. Proti tebe, proti tebe samému som sa prehrešil a urobil som, čo je v твоjich očiach zlé. Bože, stvor vo mne srdce čisté a v mojom vnútri obnov ducha pevného. Neodvrhuj ma pred svojou tvárou a neodnímaj mi svojho ducha svätého. Navráť mi radosť z tvojej spásy a posilni ma duchom veľkej ochoty. Pane, otvor moje pery a moje ústa budú ohlasovať tvoju slávu.

